

ОДЛАЗАК

глођемо се поред гроба
загрцнути па
бесни
кривца би да нађемо
што она оде
оде да је више нема

ДА МИ ЈЕ

једна грана
чврста
да се за њу
кô дављеник
ухватим
па после с ње на мутну воду
смирено с висине да гледам

а и на звезде повремено поглед
с дистанце да бацим

ал' вода брза носи ли ме носи
а Хераклит смеје се смеје.

О, СИБИЛЕ

Драге моје, ако вас још увек негде има,
баците коју кост увис за мене,
да видимо како ће пасти.

Пилету неком у утробу се добро загледајте,
ил', да нас за намерну суровост не оптуже,
нек вам бар птице својим летом кажу –

чека ли ме још занос покоји?
И врата још која,
полускривена, једва одшкринута,
чекају ли на мене?

Да их широм отворим
да ми се неслућена лепота
ненаслућене мисли
иза њих открије.

Реците, предстоји ли ми то?

Године се нижу, видокруг сужавају.
Плашим се, драге моје,
равнодушност ће ме за грло стегнути,
вера у сопствено свезнање ослепети,
и занос ће нестати.

ТРУБЕ ЈЕРИХОНСКЕ

Топовске паљбе се чују,
брујање, хука страшна
– тешка машинерија стиже.

Кò да смо у рату.

Оборена дебла леже,
рупа кò кратер
понор свемира призива;
прашина лебди,
светлуца.

Људи опет своја гнезда свијају
– општа деструкција зарад конструкције.